

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

2010/4

říjen 2010

SMRT SE „OCHOČIT“ NEDÁ

V jednom italském velkoměstě vznikla po válce nová přepychová čtvrť. Stavitelé rozhodli, že v ní nesmí být žádný kostel. Důvod: zvonění umíráčku a pohled na pohřeb by mohl rozrušit citlivost občanů.

Je to všeobecné zjištění: o „posledních věcech“ se už skoro vůbec nemluví. Světská a laická kultura si zvolila cestu, jak odstranit myšlenku na smrt. Udělala z ní tabu. Mezi slušnými lidmi se o ní nesmí veřejně mluvit. Protože tato soudobá kultura nemůže dát na ni kladnou odpověď, odhodlala se k mlčení a dokonce k mlčenlivému spiknutí. Má se za to, že se smrt odstraní, když se odstraní myšlenka na smrt. Dospěli jsme tak daleko, že vůči smrti se i někteří křesťané omezují na to, že nemají jinou obranu a jinou odpověď, než její umlčení. Jenomže, jak píše Pater Raniero Cantalamessa ve své knížce SESTRA SMRT: „Smrt se vysmívá všem způsobům, jak si ji ochočit“. O smrti se může mluvit jenom na pohřbech, a i tam je toto téma hodně nepřijemné.

Naštěstí tady máme ještě jednu výjimku. Jsou to dva po sobě následující dny – svátek Všech svatých a vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Alespoň prvního a druhého listopadu se přerušuje mlčenlivé spiknutí vůči skutečnosti smrti a člověk se chtě-nechtě zamýšlí nad jejím tajemstvím.

Pro člověka nevěřícího je smrt nepřekonatelná hradba mezi tímto světem, životem, a tamtím světem. Pro člověka věřícího je to podstatně jinak. Věřící člověk také ví, že mezi ním a Bohem se tyčily tři hradby – přirozenost, hřích a smrt. Hradba přirozenosti byla zbořena vtělením Ježíše, když se lidská a božská přirozenost spojily v Kristově osobě (Vánoce). Hradba hříchu byla zbořena na kříži (Velikonoce). A hradba smrti byla a je zbořena při zmrtvýchvstání – svátek všech svatých a věrných zemřelých.

Smrt už není zeď, o kterou se všechno rozbíjí a raději se o ní taktně mlčí. Smrt se stala bránou, průchodem, kterým se vstupuje do zaslíbené země. Neboť Ježíš nezemřel jen za sebe, nezanechal nám jen příklad hrdinné smrti jako Sokrates. Udělal něco docela jiného. „Jeden zemřel za všechny, umřeli tedy všichni /2 Kor 5,14/.“ „Smrt se změnila ve vítězství“, /srov. 1 Kor 15,55/, protože Kristus zmrtvýchvstáním vítězně zničil smrt.

Tyto dva dny na začátku listopadu nám dává církev, abychom se nermoutili, ale abychom svou aktivní účastí na bohoslužbách a svou návštěvou na hřbitovech hlasitě oslavovali Kristovo a tedy i naše vítězství nad smrtí. Pamatujme na to, že i když smrt zabíjí a zabíjí život přirozený, na oplátku ji /přirozenou smrt/ zabíjí život nadpřirozený.

Je úkolem nás věřících, abychom se obrátili proti mlčenlivému spiknutí o smrti, abychom hlásali radostnou zvěst vítězství nad smrtí. Toto je naše misijní poslání na tomto světě, v našem církevním, ale i světském společenství.

P.Rastislav Kršák SVD
kaplan farnosti Nový Hrozenkov

Bohuslav Reynek
Ke všem svatým

*Zas věšteg oblakem jsme vábeni
za syny Asera a Isachara,
zas obejdeme, v šeptů mámení,
zdi hřbitovů a zahrad zdiva stará.*

*Zas chrámy modravé se zatřpytí
a zaúpějí jako holubice
v tmy rozvětveném rokytí.
Zas kolem křížů nahnou se svíce*

*a s kříži setkají se křížů stíny,
z nichž mnohý útrpně nás zobjímá.
Hřbitovy vzplanou v stínech domoviny,
andělé zobláčení očima.*

*Zašeptá země: Z mrtvých vstanete,
a Blažení, kdo umírají v Pánu.
Zaduní zvony v hrůze staleté
a v slávě noci, k slavnějšímu ránu.*

*Aleje holé v jiní zašumí
pochodem dvanáctera pokolení,
až Beránek se zjeví nad chlomy
a budou všichni k trůnu postaveni;*

*až k Starcům kleknou čtyři Zvířata,
pít nachýlí se nad pěti Ran pramen,
až v krvi slijí se čel stigmata
v jediné amen, požehnané amen.*

*Veliká vane vlídná vidina
v moudrosti mracích, líchou listopadu,
když bolest země v zrnech usíná,
temnějí plody v obnažení sadů.*

Čtrnáct svatých pomocníků - 4. část Svatá Kateřina

O životě sv. Kateřiny nemáme mnoho zaručených historických vědomostí. Zato nacházíme v našich dějinách přesvědčivé a pronikavé stopy její nepřetržité úcty. Jedním z vrcholů staročeské literatury je básnický skvost, Legenda o svaté Kateřině, velkolepá veršovaná skladba o 3520 verších, která vznikla ve třetí třetině 14. století. Kult této světky mocně rozkvetl za vlády Karla IV., který byl jeho velkým šířitelem. V lexikonu českých obcí najdeme víc než deset vesnic s jejím jménem: Kateřina, Kateřinky, Kateřinice. V našem děkanátě je jí zasvěcen farní kostel v Lidečce. Se sv. Barborou ji spojuje jak současnost života, tak mučednictví: byla s'ata kolem r. 310 za císaře Maxencia. A podobně jako sv. Barbora bývá zývána prosbami o šťastnou smrt, a jako ona je též ozdobena patronáty četných řemesel a stavů: kolářů, hrnčářů, mlynářů, lodníků, kadeřníků, koželuhů, soukeníků, obuvníků a švadlen; je patronkou povolání vyžadujících vyšší vzdělání: učitelů i studentů, filosofů a teologů, knihovníků a knihtis-

kařů, notářů a advokátů, řečníků... Jako pomocnice v nouzi pomáhá při migréně, bolestech jazyka a při hledání utonulých.

Kateřina (její jméno znamená „čistá“) byla podle legend krásná, vzdělaná a bohatá dívka, oplývala však pýchou. Jistý poustevník ji přesvědčil, že jejím ženichem může být jedině sám Ježíš Kristus. Dala se poučit o křesťanství a přijala křest a zcela se zasvětila Bohu. Při jedné pohanské slavnosti odmítla uctít modly a veřejně ztrapnila císaře svou výmluvností, s níž hájila svou víru a přesvědčovala o nesmyslnosti modlářství. Panovník svolal 50 nejlepších filosofů, kteří měli Kateřinu ve veřejné debatě usvědčit z omylu. Ona však vyvrátila všechny jejich argumenty. Běsnící císař dal nebohé filosofy upálit, Kateřinu nechal krutě mučit (ozubeným kolem, bičováním, drásáním hřeby; nechal ji ve vězení o hladu). Když všechno za přispění andělů překonala, byla s'ata. Legenda říká, že ji pohřbili andělé. Její ostatky jsou uctívány v klášteře sv. Kateřiny na hoře Sinaj.

Svátek sv. Kateřiny se slavil 25. listopadu; při reformě roku 1969 byl z univerzálního kalendáře církve škrtnut. V tradici venkovského života však v mnohých zemích hraje i dosud velkou roli: „o Kateřině“ dostávala čeled' výplatu a mohla měnit službu; oficiálně končila pastva a začínala stříž ovcí. Kateřinské hody jsou poslední před adventem. Kateřinky je paralelní název pro listopadky, chryzantémy.

Anselm Grün ve své knížce o duchovní terapii se čtrnácti svatými pomocníky důmyslně analyzuje symboly v legendách o sv. Kateřině a doporučuje ji jako v naší době aktuálně potřebnou léčitelku ztroskotaných životních plánů a pomocnici při potížích s učením. Nemuseli bychom však zapomínat ani na prastarou mešní kolektu zrušeného svátku, vycházející z téže kateřinské legendy: Bože, tys dal Mojžíšovi zákon na vrcholu hory Sinaj a na témže místě svými svatými anděly zázračně umístil tělo svaté Kateřiny, panny a mučednice; uděl nám, prosíme, abychom pro její zásluhy a na její přímluvu byli schopni dojet k hoře, která jest Kristus, jenž s tebou žije a kraluje v jednotě Ducha Svätého.

Připravil Mojmir Trávníček

Rozhovor s emeritním biskupem Mons. Dominikem Tóthem

V neděli 26. září proběhla v hrozenkovském kostele velmi slavnostní bohoslužba. Měli jsme tu čest přivítat v našem farním kostele emeritního biskupa (pozn. biskup ve výslužbě) bratislavsko-trnavské diecéze Mons. Dominika Tótha, který k nám přijel s požehnáním a souhlasem našeho olomouckého arcibiskupa. aby posvětil nový dřevěný misijní kříž před kostelem a vedl děkovnou bohoslužbu za opravy kostela i poděkování za úrodu. Po slavnostním obědě si otec biskup našel i chvíli času pro poskytnutí rozhovoru. (Rozhovor byl veden v řeči česko-slovenské. Dovolují si vám předložit jeho upravenou českou verzi.)

Mons. Dominik Tóth se narodil 3. srpna 1925 v Šuranoch (30 km jižně od Nitry, kde má misijní dům Společnost Božího Slova), kněžské svěcení přijal 12. června 1949 a biskupské svěcení 16. dubna 1990. Úřadu pomocného biskupa se zřekl v 78 letech.

Ve Vašem biskupském znaku máte heslo Per Mariam ad Jesum – Skrze Marii k Ježíši, z jakého důvodu jste si jej vybral?

To vychází ze spirituality Sv. Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu. Do této spirituality nás uvedl spirituál již v prvním ročníku, když nám vysvětloval jaký význam má v životě bohos-

lovce a kněze Panna Maria. Ona mluví o kněžích jako o vřele milovaných synech. Ona vidí v kněžích svého Syna, svého prvorozeného Syna Pána Ježíše Krista. Protože kněz se vysvěcením stává Alter Kristus (druhým Kristem). Tak nás povzbudil v této úctě. Hned se mi dostala do rukou i kniha O pravé mariánské úctě od Grigniona, takže touto spiritualitou jsem žil. Ale co mě v této úctě utvrdilo, to byl život zemřelého Svatého Otce Jana Pavla II., který vyšel ze stejné školy mariánské úcty a všichni jsme měli možnost vidět veliké dílo, které Panna Maria vykonala s ním. Stal se papežem pro celé lidstvo, pro celý svět. Takže toto mne velmi povzbudilo a o tom jsem přemýšlel, když jsem se stal biskupem. Ale předešel mne náš arcibiskup (Mons. Sokol), který byl vysvěcen dříve než já a měl toto heslo: Renovatio Spiritus per Mariam - Duchovní obnova skrze Marii a já v tomto pokračuji: Per Mariam ad Jesum.

Vý jste letos v srpnu oslavil 85 leté výročí narození. Je to opravdu požehnaný věk. Na které období ve svém životě nejraději vzpomínáte?

Těžko vám na tuto otázku odpovědět. Protože já s radostí vzpomínám na celý svůj kněžský život. To vám musím říci, že jsem se na

všech místech, kde jsem působil, cítil velice dobře. Začal jsem nejdříve v Komárně jako kaplan (pozn.: 1949-1952). Víte, tehdy se vyučovalo náboženství na všech školách. Dokonce jsem vyučoval i na gymnáziu. S radostí vzpomínám na ten začátek, protože se říká, že první kaplanská stanice zůstává v kněžově paměti po celý život. Potom jsem se dostal na biskupský úřad, to byly těžké roky, protože tam byl státní dozor. Ale tak jsme se s panem biskupem snažili dělat to, co bylo za těch daných okolností možno.

Na biskupském úřadě jste jako ceremoniář působil asi v tom pro církev nejtěžším období od roku 1952 do roku 1964...

Ano, do roku 1955 jsme byli dokonce pod dozorem Státní bezpečnosti, ale časem se to trochu uvolnilo. Potom jsem byl určen za faráře do Plaveckého Petra (pozn.: 1964-1968) to je malá vesnička na Záhoří. Vzpomínky odtud zůstaly velmi pěkné, a tak to dále postupovalo. V letech uvolnění jsem byl jmenován do Levic za faráře, tam jsem byl jen krátce - dva roky a potom jsem byl tři roky v Dunajské Lužné. Od roku 1973 jsem zůstal několik let bez státního souhlasu (pozn.: - Do roku 1989 bylo k veřejnému vykonávání kněžské služby třeba státního souhlasu od církevního tajemníka. Kněží, kteří nechtěli spolupracovat s režimem, nebo byli

☞ *Ježíši můj, opět se blíží chvíle, kdy zůstanu sama s Tebou. Ježíši, prosím Tě z celého srdce, dej mi poznat co se Ti na mě nelíbí. Zároveň mi dej poznat, co mám dělat, abych Ti byla milejší. Neodmítni mi tuto pomoc a buď se mnou.* ☞

příliš horliví, mívali s tím potíže. V nejlepším případě se stávali většinou jen správci menších farností a to na dobu velice krátkou. A pak jim byl na nějakou dobu „za trest“ odňat státní souhlas k výkonu kněžské služby.) Pracoval jsem potom v průmyslu.

Z jakého důvodu Vám státní souhlas odňali, mělo to nějaký konkrétní důvod?

Když činnost kněžského Mírového hnutí selhala, tak my jsme do obnoveného mírového hnutí „Pacem in terris“ nešli. A to bylo považováno za velice silný důvod k odnětí státního souhlasu. Ale nebylo to zlé, získal jsem nové zkušenosti i pro další pastoraci.

Kde konkrétně jste po ty čtyři roky v průmyslu pracoval?

Byl to takový menší podnik - Pnuservis.

Po čtyřech letech vám státní souhlas sami od sebe vrátili?

Ne, bylo to na naléhání biskupa a bylo to v roce kdy byla podepsána Charta 77, takže byli i jisté tlaky odjinud.

Kde a jak jste pokračoval v pastoraci po vrácení státního souhlasu?

Nejdříve jsem byl ustanoven za kaplana a později za administrátora farnosti. Když roku 1989 nastala svoboda, tak jsem byl jmenován generálním vikářem do Tnavy. Otevřela se možnost svobodně pracovat; nejdříve to byl návrat všech kněží, kteří byli mimo pastoraci, obnovení řeholí, dále rozvíjet a obnovovat pastoraci ve školách, nemocnicích, věznicích, pořádat duchovní cvičení, misie, v úplné svobodě jsme mohli pracovat pro Boží Království.

Jaké máte vzpomínky na své biskupské svěcení?

Bylo to na velikonoční pondělí 16. dubna 1990, kdy jsme společně s Mons. Vladimírem Filom byli vysvěceni na biskupy v katedrále sv. Jana Křtitele v Tnavě. Oba jako pomocní biskupové pro velkou bratislavsko-trnavskou arcidiecézi. Renovatio spiritualis per Mariam – bylo nejen heslem arcibiskupa, ale také úlohou přinášet duchovní obnovu svěcenému lidu.

My z mladší generace si nedokážeme život představit bez pomoci mobilu či počítače, internetu... Jaký máte vztah k této technice a využíváte ji někdy?

Pro mě je potřebnou pomůckou. Já si každou homilii připravím na počítači. Výhoda je proti psacímu stroji v tom, že mohu doplňovat či něco vymazat, dělá mi velkou službu. A internet je pro kněze velice potřebný. Najde na něm

všechny historické údaje, které potřebuje z teologie, liturgie, projevy Svatého Otce... To vše já sleduji a udržuji si kontakt se současným světem a zejména s děním v Církvi.

Jak se Vám líbí stavební úpravy na našem kostele?

Mons. Domink Tóth s P. Markem a ministranty

Tak jak jsem vám to již řekl při mši. To byl můj první pohled na obnovený kostel a zároveň přesvědčení - když je tu obnovený kostel, znamená to, že zde je živá víra a to směřuje i k obnovení duchovního chrámu křesťanského života. Měl jsem velikou radost, to vám mohu říci, že vše bylo zastoupeno. Zejména nás vždy těší, když se bohoslužeb zúčastní děti. Byl jsem velmi mile překvapen, že tam bylo dost malých dětí a nebylo žádného vyrušování. A také to velice pěkné zapojení do liturgie je vždy velmi povzbuzující. Naplnilo se to, co jsem si přál na začátku mše svaté, abychom prožívali to tajemství, že Pán je s námi, má nás rád a chce nám rozdávat své duchovní dary, aby se toto naplnilo při mši svaté.

Jak se vám líbí valašský kroj?

Zatím jsem si jej nemohl prohlédnout blíže. Ale tam, kde vidím kroje, tam také vidím věrnost tradicím a církev buduje na tradici a tou je i věrnost ve víře.

Vy jste se při mši zmínil, že jste v tomto kraji nikdy nebyl...

Nejvíce jsem putoval na Velehrad, a potom do Olomouce, protože když jsem byl v úřadě, tak jsem měl velmi dobré kontakty s otci biskupy, byli jsme jako bratři. I s panem arcibiskupem, i když on je o hodně mladší než já. Když se přišel představit, že byl jmenován arcibiskupem na náš úřad do Tnavy, tak jej otec arcibiskup přijal se slovy: „Takový mladý ještě nemůže být biskupem.“ A ukázalo se, že je velice

dobrym biskupem.

Kolik je na Slovensku biskupů?

To bych musel trochu počítat: aktivních 17, s námi emeritními 28.

Vy jste mezi nimi nejstarším?

Nejstarší je pan kardinál Tomko, pan kardinál Korec, pan biskup Ján Hirka, Ndp. arcibiskup Mons. Ján Bukovský, pán biskup Vrablec a následují já a ostatní.

Jako pomocný bratislavsko-trnavský biskup sídlíte v Bratislavě?

Žiji v Nitře, v klášteře Společnosti Božího Slova. Je to misijní společnost. Prešel jsem k verbistům. Musím vám říci, že jsem byl již od dětství zanicený pro misie. Společnost Božího Slova považuji za velice aktivní společnost. Pulzuje tam život, jsou tam mladí chlapi misionáři, kteří jdou do misii,

někteří se zase vrátí zpět.

I zde je můžete vidět. (pozn. byli přítomni také dva bohoslovci Společnosti Božího Slova.) Zároveň jsou připraveni postarat se o misionáře, kteří se vrátili ze svých misii, anebo kteří patří do jejich společnosti.

Letos v červnu jste také vysvětil jejich tři nové kněze...

Ano, bylo to 12. června. Vysvětil jsem P. Lukáše Mizeráka SVD z Lúčky, který má misijní určení do Mexika, P. Pavla Baláže SVD z Mníška nad Popradom, který má misijní určení do Brazílie a P. Igora Krála z Liptovského Mikuláša, který zůstává ve slovenské provincii.

Jaký byste měl pro hrozenkovské farníky vkaž?

(smích)

Jen nejkrásnější pozdrav s přáním dobrého zdraví, Božího požehnání, aby rostli ve víře a takto aby rostla a rozkvétala Církev na Moravě.

Je pondělí 27. září a já přepisuji rozhovor: Najednou si uvědomím, že je to přesně rok co jsme se v Brně-Tuřanech setkali se Svatým otcem, který přijel na první oficiální návštěvu naší země. Pro celý národ a mnoho lidí osobně bylo toto setkání s papežem Benediktem XVI. požehnáním a velkým povzbuzením ve víře. Přeji si a modlím se za to, aby i tato první návštěva otce biskupa Dominika Tótha v Novém Hrozenkově byla požehnáním a povzbuzením ve víře pro celou farnost.

Připravila Ingrid Petřeková

☞ *At' žádná duše nepochybuje, i ta nejbídnější. Dokud žije, každá může dosáhnout velké svatosti, protože síla Boží milosti je velká. Záleží jenom na nás, abychom neodporovali Božímu působení.* ☞

ZPRÁVY Z ORLA

Orelská soutěž v recitaci

Přestože svatováclavské oslavy v naší zemi již dozněly, v orelské rodině jako by naplno vyvrcholily v sobotu 9. října 2010. Po mnohých, pestrých oslavách a programech ke cti našeho národního patrona- svěťce, knížete Václava, se konala velká ústřední soutěž v přednesu křesťanské umělecké poezie a prózy – „Svatováclavská réva“.

Jako každým rokem, tak i letos přijeli do Katedrálního domu v Lubině u Kopřivnice soutěžící široké orelské rodiny, z řad dětí, mládeže a dospělých, aby společně prožili v křesťanském duchu tento sobotní soutěžní den. Pořadatelé připravili hezky vyzdobený kulturní sál, pohostění a milé pozornosti pro všechny zúčastněné soutěžící. Šestičlenná porota, v čele s Mgr. Martinou Pavlíkovou, to s hodnocením jednotlivých přednesů neměla vůbec lehké. Zazněly zde verše i próza, básně veselí i poučné. Každý soutěžící se velmi snažil co nejlépe přednést připravený a dlouhý učený text. V jednot-

livých kategoriích byla velmi silná konkurence, snad největší byla vidět ve II. kategorii, kde soutěžilo 28 dětí. Letošní devatenáctý ročník soutěže byl co do počtu soutěžících rekordním, soutěžilo 52 recitátorů.

I letos v naší novohrozenkovské orelské jednotě slavíme pěkné umístění. Krásné 2. místo pro naši jednotu získal Václav Ohryzek za přednes básně Švanda dudák od Jiřího Žáčka. Vítězové obdrželi diplomy a hezké knížky. Na závěr soutěže a tohoto orelského setkání, všem přítomným dal kněžské požehnání člen Duchovní rady Orla, bratr a náš hrozenkovský rodák P. Petr Dujka, působící nyní v Dolní Bečvě.

Celonárodní orelská pouť

Ta se koná každým rokem v srpnu na sv. Hostýně. V letošním roce připadla na dny 21. a 22. srpna. Někdo putoval pěšky již v sobotu, někdo se dopravil na kole či jiným dopravním prostředkem. Večer se konala v bazilice mše svatá, kterou celeburoval náš rodák P. Petr Duj-

ka. Po skončení se závodilo na nedalekém trávníku v běhu do kopce. Nejlepším běžcem z naší jednoty byl Václav Ohryzek, který získal 1. místo v kategorii nejmladších žáků. Při večerním stmívání se konala světelná křížová cesta, pak adorace a závěr prvního dne pouti patřil nočnímu zpívání na schodech před basilikou, za doprovodu kytar.

Na neděli se těšili všichni. Nádherný slavnostní průvod orelských praporů od baziliky k venkovnímu pódiu naznačoval, že brzy začne hlavní mše svatá, kterou celeburoval Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický, který mimo jiné připomněl: „Všichni se máme snažit, abychom po celý život konali dobro, milovali Boha nade všechno a bližního jako sami sebe, abychom zůstávali v Božím království.“ Byl také přítomen P. Pavel Dokládál z Koclířova, který vedl společnou modlitbu křížové cesty.

Byly to příjemně prožité dny. Kdo by se chtěl zúčastnit této velké orelské pouti, zveřejní ho na příští rok v srpnu na sv. Hostýně.

Marie Boháčová, Dana a Pavel Ohryzkovi

ZPRÁVY Z CHARITY

Setkání Tříkrálových koledníků

Na sobotu 18. září 2010 bylo v Kroměříži uspořádáno Arcidiecézní charitou Olomouc setkání dobrovolníků jednotlivých charit olomoucké arcidiecéze jako poděkování za jejich ochotu a pomoc při Tříkrálové sbírce a jiných činnostech.

Z naší Charity jsme vypravili 2 autobusy, kterými jsme vyjeli v 6.30 hodin ráno v počtu 26 dospělých a 69 dětí.

Program byl zahájen mší svatou v kostele sv. Mořice, celeburovanou otcem arcibiskupem Janem Graubnerem. Při této mši svaté byli oceněni navrženi dobrovolníci z některých

charit za jejich obětavou a neúnavnou pomoc v konkrétních dobrovolných činnostech. V obětním průvodu zástupci dobrovolníků přinášeli symboly jejich služby a obětní dary:

Tříkrálová korunka: Každým rokem procházejí kouty naší země tisíce tříkrálových koledníků a zakoušejí přijetí i odmítání při sbírání darů pro potřebné. Jsou nepřehlédnutelným symbolem dobrovolné pomoci. Proto také dnes krácejí v obětním průvodu. Spolu s nimi tě Pane prosíme, abys žehnal všem aktivitám a projektům Charity.

Zdobená svíce: Předkládáme ti, Pane, tuto ručně zdobenou svíci. Je to výrobek chráněných dílen a je symbolem plnohodnotného života každého člověka. Prosíme tě, Pane, kéž se ti zalíbí naše dobré úmysly i milosrdné skutky, vykonané pro druhé.

Sáčky s bylinkami: Přinášíme ti, Pane, tyto plátěné sáčky s léčivými bylinami. Jejich vůně nám připomíná, že takové mají být i naše modlitby k Tobě, prosíme tě, Pane, o zmírnění lidského utrpení, jak u nás tak i v celém světě.

Chléb a hrozny: Pohled, nebeský Otče, na vztažené ruce lidí, kteří trpí nedostatkem. Spolu s nimi tě prosíme: "chléb náš vezdejší dej nám dnes". S chlebem ti přinášíme naše ochotné ruce k pomoci trpícím lidem a s hrozny vína naši touhu je potěšit a povzbudit. Prosíme tě o správná slova a činy, abychom byli druhým skutečnými bratry a sestrami.

Obětní dary: Pane Ježíši, zástupci dobrovolníků ti přinášejí chléb a víno k eucharistické oběti jako poděkování za dar povolání ke službě potřebným a trpícím lidem. Prosíme tě za křesťanské rodiny, aby se staly místem předávání víry a výchovy k této službě.

Po mši svaté následovala možnost jít na oběd

(vynikající guláš) do jídelny Arcibiskupského gymnázia. Kdo na oběd nešel, měl možnost navštívit tzv. podzámku, nebo-li podzámeckou zahradu s její poutavou minizoo.

V kulturním domě byl zahájen program od 13.30 hodin. Probíhalo setkání otce arcibiskupa s dobrovolníky, divadlo pro děti "O perníkové chaloupce" a hry a soutěže pro děti, při kterých i ledacos vyhrály.

Od 15.00 se tento program opakoval, aby měli všichni možnost prostřídat se na jednotlivých představeních. Neopakovalo se už setkání s otcem arcibiskupem, ale proběhlo divadelní představení pro dospělé "Láska brány otevírá".

Souběžně měli všichni možnost prohlédnout si Květnou zahradu, mincovnu, obrazárnu, zámeckou věž a nebo samotný zámek, na který bylo 200 volných vstupů.

V prostorách kulturního domu byly také stánky s výrobky Denních stacionářů, chráněných dílen či zařízení s aktivizační činností.

Celkový počet zúčastněných dobrovolníků vystoupil až na 500.

Všichni, co jsme tam byli, jsme si odnášeli spoustu zážitků a vzpomínek na krásně prožité dny. Na památku každý z nás dostal voňavý perníček s upomínkou na Kroměříž.

Veškerou záštitu nad touto akcí, včetně přípravy her a soutěží, si vzala Oblastní charita Kroměříž spolu s Charitou Šternberk.

Za Charitu N.H. Judita Grycmanová

✠ Ve všem co dělám, se nespolehám na své síly, ale na Boží milost.
S Boží milostí může duše zvládnout i největší těžkosti. ✠

Farní pouť do Čech

Je sychravé ráno 30. července a my se opět po roce vydáváme s našim duchovním otcem P. Markem na třídní farní pouť. Tentokrát jsme jeli dvěma plnými autobusy a cílem naší cesty byla i poutní místa, která v loňském roce navštívil Svätý otec Benedikt XVI.

První naší zastávkou byla návštěva augustiniánského kláštera s kostelem Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně. Tento kostel založila královna-vdova Eliška Rejčka r. 1323 a je zde rovněž pochována. V hlavním oltáři tohoto chrámu se nachází obraz Černé Madony, byzantsko-italského původu, který věnoval klášteru císař Karel IV. a je uctíván jako brněnské Palladium (ochránkyně města Brna) a celé Moravy. Zajímavostí je, že v letech 1868-84 byl opatem tohoto kláštera zakladatel genetiky, Gregor Johann Mendel. V klášteře byl vychováván hudební skladatel Leoš Janáček, který zde později působil jako ředitel kůru. Po prohlídce a přijatém požehnání odjíždíme do Čech do Sázavského kláštera.

Kláster na Sázavě byl založen roku 1032 z popudu knížete Oldřicha. Prvním opatem byl svätý Prokop. Jeho ustanovení za opata proběhlo pravděpodobně za vlády Oldřichova syna Břetislava. V tomto klášteře, na rozdíl od jiných, byla praktikovaná slovanská cyrilometodějská bohoslužba. Byla zde od počátku zřízená také teologická škola. Byla velmi potřebná pro to, aby v tomto jediném českém řeholním domě se slovanským obřadem byl vzděláván mnišský a kněžský dorost. Učitelem a vůdcem mladých řeholníků i jiných žáků byl sám opat Prokop. Výborně znal slovanské písemnictví, sám přepisoval a učil bratry přepisovat slovanské evangeliáře i další liturgické knihy. V klášteře se pěstovala i jiná umění, zejména zpěv, malířství a stavitelství. Tak vznikla na Sázavě první umělecká česká škola a tento klášter se stal pro český lid také zdrojem vzdělanosti. Při prohlídce nás všechny zaujal obraz sv. Prokopa a na něm nápis, že originál obrazu se nachází v kostele v Novém Hrozenkově. Bylo nám umožněno poklonit se ostatkům sv. Prokopa a po mši sväté jsme odjeli do Prahy.

V sobotu přijíždíme do Staré Boleslavi, poutního místa. V naší vlasti je mnoho mariánských poutních míst, často s dlouhou a bohatou poutní tradicí, ale Stará Boleslav a Staroboleslavská Panna Maria má mezi nimi zvláštní místo. Zde, jako nikde jinde v naší vlasti, je obdivuhodně spojena úcta k hlavnímu patronu české země, ochránci a věčnému panovníku naší vlasti sv. Václavovi, s úctou k Panně Marii jako k Palla-

diu, ochránkyni naší víry.

Historie Palladia se dle zachovaných legend váže až ke svätému Metodějovi, který měl tento reliéf věnovat sv. Ludmile při jejím křtu společně s dalšími předměty potřebnými ke konání křesťanských bohoslužeb. Ludmila si tento reliéf odnesla na svůj hrad Tetín, kde jej vroucně uctívala. Po její mučednické smrti zdědil tento reliéf její vnuk Václav, kterého vychovala v mariánské úctě. Václav měl tento reliéf takřka ustavičně u sebe a zbožně jej uctíval. Měl jej u sebe také v době, kdy byl zavražděn. Jeho sluha sejmul reliéf z hrudi mrtvého knížete a ukryl ho. Od této doby byl mariánský reliéf téměř po dvě a půl století ztracen. Kolem roku 1160 jakýsi rolník orál na svém poli a najednou se v brázdě objevil lesklý kovový obrázek Panny Marie s Ježíškem v náručí. Pravost legendy je předmětem mnoha sporů.

Po prohlídce baziliky sv. Václava jsme slavili mši svätou v chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Byla poslední sobota v měsíci a v tento den byla mše svätá obětována za český národ.

Návštěva tohoto poutního místa byla nezapomenutelným zážitkem.

Odpoledne jsme navštívili Břevnovský kláš-

ter, cestou jsme se zastavili poklonit Pražskému Jezulátku a zbytek dne jsme věnovali prohlídce pražských památek.

V neděli jsme se zúčastnili mše sväté v Kutné Hoře v kostele svätého Jakuba a po mši sväté jsme navštívili chrám sv. Barbory a chrám Nanebevzetí Panny Marie v Sedlci. Oba tyto chrámy jsou zapsány do seznamu kulturního dědictví UNESCO.

K největší kutnohorské zvláštnosti patří kostnice, která je největší svého druhu v Evropě. Vyrosla v hřbitovním kostele Všechných svätých, postaveném kolem roku 1400 na hřbitově cisterciáckého kláštera v Sedlci. Výzdoba objektu se jinak sestává z koster až čtyřiceti tisíc obětí moru a války. V 19. století byly z ostatků vytvořeny nejrůznější předměty a obrazce, například svícny, pyramidy, erby nebo nápisy.

Z Kutné Hory se vracíme naplnění nezapomenutelnými zážitky k domovu.

Touto cestou vyslovuji upřímné Pan Bůh zaplať našemu Otci Markovi za péči, čas a starostlivost při přípravě a organizaci tak náročného pouti. Poděkování patří samozřejmě i všem účastníkům za příkladnou kázeň. Věřím, že všichni načerpali novou sílu do dalšího náročného období.

Připravila Marie Vrtělová

Cesta za pokladem

Ke konci srpna strávila naše Schola necelé 4 dny na chaloupce otce Tomečka ve Vranči. Hned na začátku nám bylo řečeno, že jsme vyvolení lidé, kteří jsou posláni zachránit zkažený svět. Každý den jsme plnili různé úkoly, překonávali překážky a za to jsme dostávali indicie, které nás měly dovést k pokladu. Během lovení hada ve strmém lese jsme se trochu zadýchali, zato zlé strážce jablka jsme obelstili snadno a rychle. Když vykouklo sluníčko, šli jsme na procházku do údolí Vranečka, v jehož potoce jsme ulovili ryby. Maminky, babičky, možná jsme si doma stěžovali, že jsme museli jíst v pátek na oběd pohanku. To proto, že večer předtím nám Barča se Štěpánkou upekly pizzu a my si jedli jako Italové. A v pátek jsme si měli uvědomit, že plno dětí hladoví a nemají dokonce ani tu pohanku. Jeden večer dojel otec Marek a sloužil venku při svíčkách mši svätou a ministrvat tentokrát mohly i holky. Poslední den

pršelo, tak jsme většinu času venku pod stříškou zpívali, hráli na kytaru, vyrobili si hru Člověče, nezlob se pro 10 osob. Taky jsme celý den potajnu dělali vylosované osobě anděla strážného. Jestli se ptáte, zda jsme našli poklad, ano, našli! Pomohly nám poslední dva symboly, oheň na konci stezky odvahy a dřevěný kříž, který jsme dostali na krk. Nakonec jsme se spojili a objevili poklad, který je tu už po tisíciletí. Je to Bible - Sväté písmo, které teď během roku čteme a pracujeme s ním. Pán nám celý pobyt požehnal, neboť se nikomu nic nestalo a všichni se spokojeně vraceli domů.

Jitka Haferníková, vedoucí Scholy

✠ Boží milosti můžeme dojít k tomu, že utrpení se pro nás změní na rozkoš, protože láska dovede v čistých duších konat takové věci. ✠

Bosco Boys v Nairobi

Misijní dobrovolníci Márii Sliackou vyslala do Nairobi Slovenská provincie Don Bosco, misijní oddělení ve spolupráci s o.z. SAVIO. Poslala pár zážitků z centra pro chlapce z ulice Bosco Boys.

... Začíná osmý měsíc mého pobytu v Bosco Boys – centru pro chlapce z ulice v Nairobi. Již třetí den za sebou jsem dostala tu stejnou otázku: „Vypadáš velmi šťastně – co se stalo? Dříve jsem se bál Tě oslovit, když jsi chodila celá zachmuřená, ale nyní jsi úplně jiná...“

Vím, že chlapci z ulice jsou velmi vnímaví, ale ještě vždy mne překvapí jak dokáží věci pozorovat a komentovat. Nic jim neujde.

Během Vánoc jsem jim často vykládala o sněhu a o Vánocích u nás doma a jeden chlapec mi ale řekl: „Tvé myšlenky nejsou zde s námi, jsou daleko, doma...“ „think here“ (mysli na to co je zde). Když jsem se dostala do názorového konfliktu s někým z vedení, tak mi říkali: „Be like me – just Ignore (Buď jako já – zkrátka to ignoruj). Čím více jsem je začala poslouchat tím jednodušší se stává pro mne pobyt. Každé ráno se probudím s tím, že se těším na setkání s bývalými streetboys...“

Streetboys - chlapci ulice – kluci se špatnou minulostí, ze špatných rodinných poměrů, z nejnižších sociálních vrstev, toužící po lepším životě a po svatbě s běloškou...“

Většina z nich má jen jednoho rodiče a i to je ten lepší případ, u většiny z nich je minimálně jeden z rodičů HIV pozitivní nebo zemřel na AIDS. Mnoho z nich uteklo z domova na ulici

kvůli domácímu násilí, byli častí bití, sexuálně zneužívání. Život na ulici je naučil lhát, krást, fetovat a nyní jsou v saleziánském centru vedeni ke křesťanskému životu, kde se od nich očekává velká převýchova.

Mnohokrát mají ve všem zmatek a neví, kam vlastně patří. Jeden z chlapců, když měl vyplnit v dotazníku kolonku náboženství, tak mi řekl: „Napsal jsem katolické, protože jsem měl pro to pár důvodů, ale já vlastně nevím, kdo jsem. Máma je katolička, otec zemřel, sestra chodí do jiné církve, bratr asi nikdy nebyl v kostele, ale jeho žena je muslimka, a tak i on a jeho dítě jsou nyní muslimové. Většina mých známých jsou muslimové.“

Život na ulici je naučil ostražitosti a když se pohybují mezi nimi v ulicích Nairobi, tak se cítím bezpečněji než s bodygardem, protože mne upozorní na každou chybu, kterou udělám...“

... Když jsem sem přišla, tak se mi zdáli všichni stejní, všichni byli černí. Není ale černá jako černá, jak jsem si původně myslela. Někteří jsou velmi černí, někteří méně černí a další hnědí...“

... Život ve slumech, ze kterých většina chlapců pochází, je tvrdý. Lidé jsou chudí, větší část rodiny nemá dokončeno ani základní vzdělání, a proto těžko shánějí práci. Živí se tím co přijde, jako například prodejem kuřecích hlav nebo žaludků lidem, kteří je vaří a zase prodávají jiným lidem vařené. Velkým problémem ve slumech je hygiena. Prádlo se většinou pere ve špinavé řece, která teče v blízkosti anebo protéká přímo slumem. Všude kolem se nachází

odpadky a lidé se umývají v lavóru. Ale když vejdete dovnitř domku, je tam vždy čisto a příjemně a zapomenete na to, že jste ve slumu.

V Nairobi je velká kriminalita a jsou zde i slumy, kde se obchoduje se zbraněmi, anebo se zde pohybují skupiny ozbrojených zlodějí. Jednou mi jeden chlapec vyprávěl, že střelba ve slumu je jako diskotéka, ozývá se téměř každý večer. Když jsem se ho zeptala, kolik jeho kamarádů vlastní zbraň, tak odpověděl: „Ti už nejší.“ A přidal pár příběhů o tom, jak byli zastřeleni...“

... Chlapci, kteří takto vyrostli, bojují se svou minulostí. Často mívají problémy s pomočváním, nespavostí, neschopností koncentrace, výbuchy zlosti a také sklonou ke lhaní. Informace o sobě, které dávají pro školní potřeby, jsou často pravdivé jen napůl, protože nechtějí vykládat o své minulosti o svých příbuzných. Často v sobě nosí nenávist vůči rodičům nebo příbuzným, kteří je bili, nebo „odhodili“...“

... Jako misijní dobrovolník nemůžete udělat mnoho, ale někdy je nejdůležitější přítomnost člověka. Chlapci nejsou ideální a může se stát, že vás ošidí, mohou okrást, budou vás zkoušet, co vše si k vám mohou dovolit. Ale v konečném důsledku si jen vynucují pozornost, protože potřebují, aby o ně někdo měl zájem a poslouchal jejich problémy a představy...“

... Chlapci překvapí každý den něčím novým, takže na ně není možno zapomenout. Jak je jednou potkáte, zůstanou navždy... Jsou to chlapci s velkými příběhy, kteří potřebují vědět že jsou potřební a že je má někdo opravdu rád...“

Přeložila Ingrid Petřeková

Známe svůj kostel? - 11. část

Do třetice náleží k trojrozměrným zobrazením v našem kostele soška Panny Marie Lurdské, jedno z nejrozšířenějších a nejoblíbenějších zpodobení Matky Boží. V roce 2009 jsme slavili 150. výročí zjevení Panny Marie sv. Bernadettě Soubirous v Lurdech ve Francii. Mnozí farníci znají toto slavné poutní místo z vlastní pouti a připomínka poutních zážitků známou soškou potěší i povzbudí. A jako třetí osoba Svaté Rodiny nazaretské vytváří ve svém rozptýlení na tři místa dynamický protějšek dvěma klasickým zobrazením – na Liebscherově vánoční scéně, o níž byla právě řeč, a na vitráži za hlavním oltářem, o které bude ještě zmínka. Není toto trojí zobrazení jednoho motivu nadbytečné? Je zajímavé, že všechny tři trojrozměrné postavy mají svůj obrazový duplikát přímo v presbyteriu:

Srdce Ježíšovo v dětské podobě, Panna Maria dokonce dvakrát – mimo vitráž také na obrazu Královny sv. růžence. Sv. Josef nejskromněji jen v okenní vitráži. Toto početné uskupení svědčí zjevně o několika věcech. Jednak jsou to stopy postupného pořizování obrazové výzdoby, kdy nebylo možné příliš hledět na nějakou kompoziční ucelenost a rovnováhu. Ale daleko víc svědčí o lásce farníků ke svaté Rodině a k Matce Boží zvláště. Vždyť Panna Maria má v loretánské litanii více než padesát titulů a oslovení a každé z nich přímo volá po zobrazení. A úcta k Matce u věřících křesťanů nemůže umenšit úctu k jejímu Synu.

Jako nás socha Panny Marie vítala v předsíni a propouštěla do vnitřního prostoru chrámu, socha Panny Marie je opět poslední v chrámové lodi před kněžištěm a

uvolňuje nám vstup k oltáři. Nový obětní stůl podle návrhu arch. Čermáka nezastíňuje pohled na starý hlavní oltář ze začátku 18. století. Ano, je skutečně o hodně starší než kostelní budova. A právě jeho bohatá barokní výzdoba a historická cena svědčí o chudobě staré hrozenkovské farnosti. Oltář byl kostelu totiž darován arcibiskupstvím z inventáře zrušeného olomouckého kostela Matka Boží na Předhradí. A jak už to bývá u darů chudým příbuzným, dává se to, co je právě po ruce. Obraz Křtu Páně odpovídá v přísném smyslu tomuto zasvěcení, nikoliv přesně svátku Narození Jana Křtitele. Ale svým způsobem je to krásné svědectví pokoře svatého Jana, jehož osoba zde ustupuje do pozadí před Bohočlověkem, jehož příchod zvěstoval.

(pokračování příště)

Připravil Mojmir Trávníček

✠ Ježíši, Světlo nejvyšší, dej mi poznat sebe
a pronikni svým světlem moji temnou duši a vyplň sebou propasti mé duše. ✠

Sr. Bernarda – Vincencie Klementová Česká kongregace sester dominikánek

Narodila se 27. prosince 1916 v Novém Hrozenkově. Stala se řeholnicí České kongregace sester dominikánek, obláčku měla v Řepčíně 27. srpna 1936, dočasné sliby složila 28. srpna 1937 a věčné sliby 28. března 1943. Absolvovala studium pro vzdělání učitelek mateřských škol a po prvních slibech působila jako učitelka v mateřské škole v Kokorách, v Mokrovicích a v Křelově. Později pracovala jako vychovatelka v sirotčinci. V roce 1950 byla spolu s dalšími sestrami vyvezena do Bohosudova, za rok byla poslána do Broumova. Tam pomáhala v expedici hostií a konala domácí práce. Dne 1. ledna 1958 byla referentkou v Broumově vybrána jako třetí sestra pro vedení domácností internovaných bisku-

pů Karla Skoupého, Josefa Hloucha a arcibiskupa Josefa Berana. V izolaci prožila šest let. Po návratu do Kadaně s nevšední starostlivostí pečovala o nemocné sestry a chod řeholní domácnosti. Zemřela po krátké těžké nemoci v řeholním domě v Kadani 25. června 1991.

Podstatně zkráceno dle knihy Stanislavy Vodičkové „Uzavírám vás do svého srdce“ (str.263) – životopis Josefa kardinála Berana, vydal Ústav pro studium totalitních režimů

Prosíme farníky o doplnění životopisu (zejména první roky života) a pokud někdo máte fotografii Sr. Bernardy tak prosíme o její zapůjčení.

za redakci předem děkuje -IP-

Svatost křtu přijali a novými farníky se stali

20. června - Barbora Michálková, Erik Svatoopluk Tkadlec, Petr Václav Orság, Anežka Orságová a Adam Hatlapatka
25. července – Nela Marie Orságová, Štěpán Orság a Kamila Vítková
7. srpna – Vojtěch Jaromír Kocurek
22. srpna – Jan Karel Haferník, Julie Ella Haferníková, Vojtěch Orság, Matyáš Výchopeň a Jan Výchopeň
19. září – Vladimír Vičík, Tomáš Urban, Natálie Koňářiková, Filip Fohler, Adéla Petřeková, a Martin Strnadel
17. října – Natálie Uherková, Matěj Kulčák, Michal Wenglorz, Lukáš Kocůrek, Vojtěch Podešva, Lukáš Perička, Marek Jan Maria Petřek, Marek Jagerský, Sofie Ondřejová, Sára Koňářiková a Jaroslav Řehák

Hafera 17. července „spievala v Trstené Márii“

V květnu letošního roku jsme přijali pozvání na XVI. ročník festivalu gospelové hudby – SPIEVAME MÁRII, který se každoročně koná v Trstené, v rodném městě P. Marka Poláčika.

Gospelová hudba je hudební styl vycházející z duchovní hudby amerických černochů. Základem gospelu se staly tzv. spirituály, ve kterých černošští otroci reflektovali svou životní situaci. Později, na počátku 19. století, se zrodil nový nejen bohoslužebný žánr, jehož cílem je především oslava Boha. Proto je každá gospelová píseň příběhem nebo zážitkem člověka s Bohem. Gospel se stal základnou pro další hudební styly jako je zejména SOUL nebo i dnešní RnB.

Pro Haferu tedy úkol nelehký. Nakonec se nám podařilo sestavit repertoár, který vycházel z valašských lidových a církevních tradic a zobrazoval důležité části církevního roku.

Čerpali jsme mimo jiné i ze sbírky Moravských Národních písní Františka Sušila z roku 1951, kde jsme objevili nádhernou baladu „Utrpení Páně“. Také jsme vybrali z Kancionálu sedláčanského píseň ze 16. století „Jako ta růžička krásná.“

Měli jsme tu čest zpívat se sbory z Maďarska, Slovenska a Polska. Báli jsme se, ale celé vystoupení dopadlo nad naše očekávání; v konkurenci jsme obstáli a my valašské ženy i muži v našich krojích jsme reprezentovali Nový Hrozenkov se ctí.

Mimo vystoupení v Trstené jsme reprezentovali naši obec i ve Valašském muzeu v Rožnově pod Radhoštěm, zpívali jsme ve Zvonici

na Soláni, při kosení luk v Semetíně a v neposlední řadě také na Kohútce při každoročním „Setkání lidí dobré vůle“, při oslavě svátku svatých Cyrila a Metoděje.

Byla bych ráda, a je mým přáním, zorganizovat podobný koncert, jako byl v Trstené také u nás, neboť atmosféra, která na člověka působí, je jedinečným setkáním a souzněním lidí a národů, porozumění a přátelství.

Jitka Plátková

vedoucí souboru Hafera z N. Hrozenkova

Kostelní hodiny

V neděli 3. října se v našem farním kostele v Novém Hrozenkově uskutečnil "Benefiční koncert - Kostelní hodiny". Na tomto koncertě jsme měli možnost nejprve si poslechnout smíšený sbor Tristianus s Trstené a poté náš domácí smíšený soubor Hafera. Každý ze sborů nám předvedl hodinové pásmo duchovní hudby. Jak řekl v úvodu P. Marek, každý z těchto souborů je úplně jiný a jedinečný. Zajímavé je i to že Tristianus vznikl před 10 lety jako mužský chrámový sbor a Hafera před 4 lety jako folklórní soubor, ve kterém dlouho zpívaly jen ženy. Posluchači měli možnost jedinečného zážitku a to, že se vystoupení písní líbilo, dosvědčoval i dlouhý potlesk za každou píseň. Na tomto koncertě se na dobrovolném vstupném, které bude použito na opravy farního kostela, vybralo celkem 30.000,- Kč. Všem, kteří přispěli vyslovujeme upřímné poděkování a Pán Bůh zaplať.

-JP-

Svatost manželství uzavřeli v Novém Hrozenkově

10. července v Novém Hrozenkově
Marek Hrbáček a Hana Krbaňová
4. září v Karolince
Martin Šimák a Lenka Parůžková
11. září v Novém Hrozenkově
Tomáš Hadaš a Jitka Orságová
11. září v Karolince
Pavelka Aleš a Darina Tökölyová
25. září v Novém Hrozenkově
Tomáš Vichtora a Jana Fohlerová
Milan Podešva a Daniela Holazová
2. října v Karolince
Radovan Fišer a Petra Dobrozemská
9. října v Novém Hrozenkově
Michal Tlašek a Silvie Koňářiková
16. října v Novém Hrozenkově
Pavel Petřek a Barbora Fodorová

Do věčnosti nás přešli koncem měsíce června

Ludmila Venglářová roz. Pišková (1915)
z Nového Hrozenkova

v měsíci červenci

František Hořelica (1954) ze Vsetína
Bohumila Orságová roz. Barbořáková
(1928) z Nového Hrozenkova
Rozina Jochcová (1927) z N. Hrozenkova

v měsíci srpnu

Jan Bartošek (1921) z Karolinky
Petr Klement (1951) z Brna
Ondřej Vrážel (2010) z Halenkova
Evžen Pavelka (1922) z Karolinky

Utrpení je největší poklad na zemi – očisťuje duše.

V utrpení poznáme, kdo je naším skutečným přítelem. Skutečná láska se měří teploměrem utrpení.

Novokněžské požehnání

V tomto roce jsme v naší farnosti přivítali již 3 novokněze a měli možnost od nich získat novokněžské požehnání. Nový vsetínský kaplan a novokněz P. Josef Mikulášek pocházející z Krásenska (vzdáleno asi 30 km od Brna směrem východoseverním) zavítal v doprovodu vsetínského děkana P. Reka do Karolinky na odpolední svátostné požehnání o poutní slavnosti v neděli 18. července 2010. P. Marek jej vřele uvítal s radostí, že s jeho příchodem není již nejmladším a nejvyšším knězem v děkanátu. P. Josef Mikulášek nám o sobě řekl i pár slov a odpověděl na zvědavé dotazy P. Marka.

Další dva novoknězi, tentokrát ze Společnosti Božího Slova, sloužili mši svatou v Novém Hrozenkově ve středu 29. září 2010. Zatím působí na Slovensku, ale koncem tohoto roku odcestuje do své misijní země Mexika a Kuby P. Lukáš Mizerák SVD a příští rok odchází do Brazílie a Amazonie P. Pavol Baláž SVD. Třetí z novoknězů, kteří byli 12. června tohoto roku vysvěceni v Nitře P. Igor Král' zůstává působit ve slovenské provincii a sloužil ve stejný den mši svatou ve Velkých Karlovicích.

-IP-

Pout' na Velehrad

V naší arcidiecézi je zvykem, že každý děkanát se jednou v roce vydává na společnou pout' za obnovu rodin a nová kněžská a řeholní povolání na některé poutní místo v diecézi. Tento rok termín poutě pro náš děkanát připadl na krásnou sobotu 9. října a my jsme se společně vydali na Velehrad. Z naší farnosti se nás nasbíral plný autobus a cestu nám zpříjemňovala Scholička z Nového Hrozenkova, která po cestě docvičovala písně připravené k adoraci. Musím říct, že se moc snažili.

Setkání začalo modlitbou růžence v 16.00 hod, pokračovalo adorací a končilo mší svatou, kterou sloužil světicí biskup olomoucký Mons. Josef Hrdlička. Každá farnost měla při této pouti svůj úkol. My jsme měli za úkol připravit adoraci, při které se nás zapojilo vícero. Otec biskup ocenil i zpěv naší Scholy i to, že texty při adoraci četly střídavě i děti. V homilii otec biskup vyzvedl úlohu matky, která se modlí. Naš děkanát je sice jedním z nejmenších v diecézi co do počtu farností, ale nakonec se bazilika

naplnila do posledního místa, co poukázalo na zbožnost lidí na Valašsku. Domů jsme se šťastně vrátili před 21.00 hodinou. Děti za nádherný zpěv při adoraci dostaly za odměnu lístky do cirkusu a pro nás starší bylo odměnou na chvíli si vydechnout od každodenních starostí a chvíle času na svůj vztah s Pánem. Děkuji všem, kteří jste se této poutě zúčastnili a ať Pán vyslyší prosby, se kterými jste na toto naše poutní místo v tento den přicházeli.

P. Marek Poláčik SVD

Sběr šatstva

Charita Nový Hrozenkov pořádá sběr starého oblečení, který se uskuteční v našem novém charitním domově na Halenkově č. 191 (bývalá budova vojenské správy) ve dnech 2.–4. listopadu 2010 od 12 do 17 hodin. Oblečení bude poskytnuto humanitárnímu skladu k zajištění nejpotřebnějších u nás i v zahraničí. Prosíme o donášku čistého oblečení v banánových krabicích nebo krabicích podobných rozměrů.

Všem dárcům děkujeme
za Charitu NH Danuše Martinková

Pozvánka pro děti

Začal nový školní rok a s ním i pravidelná orelská cvičení v tělocvičně ZŠ v Novém Hrozenkově vždy ve čtvrtek od 16.30 do 18.00 hod. Sraz před budovou školy v 16.30 hod. Zveme všechny, kteří mají rádi, pohyb, hry a soutěže. Těší se na vás vedoucí cvičení.

Marie Boháčová,
Dana a Pavel Ohryzkovi

**Ke vzpomínce
na všechny věrné zemřelé**

V pondělí 1. listopadu 2010 odpoledne a v úterý 2. listopadu 2010 po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svätého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Svátost smíření před Dušičkami

V týdnu od pondělí 25. října do soboty 30. října 2010 bude možnost přijetí svátosti smíření hodinu před mší svatou. V sobotu 30. října a v neděli 31. října 2010. to bude půl hodiny před mší svatou. Využijte prosím možnosti přistoupit ke sv. smíření během pracovního týdne.

Pořad bohoslužeb o „Dušičkách“**Neděle 31. října 2010**

Karolinka:

16.00 - pobožnost na hřbitově v Karolince

Pondělí 1. listopadu 2010**Všech svatých**

Karolinka:

17.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

8.00 - mše svatá za zesnulé farníky

Úterý 2. listopadu 2010**Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**

Karolinka:

8.00 hod - mše svatá

Nový Hrozenkov:

17.00 hod - mše svatá

po mši - pobožnost na hřbitově v N.Hrozenkově

Koncert barokní hudby

V neděli 14. listopadu 2010 v 15 hodin vás zveme na Koncert barokní hudby. V podání MUSICA ORGANUM (soprán - Kateřina Hájková, trubka - Petr Jurásek, varhany - Jiří Šon) zazní skladby G.F. Händela, J.S. Bacha, D. Stachowicze, F.X. Brixho a D. Buxtehudeho.

Zapisování mešních úmyslů

Měšní úmysly na I. pololetí roku 2011 se budou zapisovat v sobotu 27. listopadu 2010 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 28. listopadu 2010 po mši svaté.

Roráty

pořad bohoslužeb v čase adventu
(od pondělí 29. listopadu 2010)

Karolinka:

pondělí 6.30 hod

čtvrtek 18.00 hod

Nový Hrozenkov:

úterý, středa, pátek 6.00 hod.

Další číslo farního zpravodaje vyjde 19. prosince 2010, své textové příspěvky odevzdávejte prosím do pondělí 6. prosince 2010.

P. Marek Poláčik SVD
správce farnosti